

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

27 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte - Nicolae Gordilă,

judecătorii - Constantin Alerguș, Ion Guzun,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Spalatu Veaceslav în numele inculpatului Culeac Mihail, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Culeac Mihail Ion, născut la 20.10.1992,
originar și domiciliat în s. Sărata - Galbenă,
r-nul Hîncești.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 18.08.2014 - 30.04.2015;

instanța de apel: 26.05.2015 - 11.12.2015;

instanța de recurs: 27.04.2016 - 27.07.2016.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești din 30 aprilie 2015, Culeac M. a fost condamnat în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, la 3 ani închisoare, în baza art. 152 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, la 5 ani închisoare.

Conform prevederilor art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial, i-a fost stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, iar în baza art. 85 Cod penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa numită i-a fost adăugat parțial partea neexecutată a sentinței Judecătoriei Hîncești din 27 martie 2013, fiindu-i stabilită definitiv pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 7 ani și 6 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu aplicarea amenzii în mărime de 250 unități convenționale, ceea ce constituie 5 000 lei.

Acțiunile civile înaintate de părțile vătămate Vizitiu A. și Vizitiu Gr. au fost admise în principiu, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să decidă instanța în ordinea procedurii civile.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și inculpatul Culeac I., în privința căruia hotărîrile judecătorești nu se contestă.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, la 10.09.2013, în jurul orei 22⁰⁰, Culeac M. împreună cu Culeac I. și alte persoane, nestabilite de

organul de urmărire penală, fiind în stare de ebrietate alcoolică, din intenții huliganice, încălcând grosolan ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, în preajma gospodăriei lui Fărîmă I. din s. Sărata Galbenă, r-nul Hîncești, intenționat, i-au aplicat Vizitiu N. o lovitură cu pumnul în piept, cauzându-i dureri fizice.

Tot ei, continuându-și acțiunile sale huliganice, au pătruns în gospodăria lui Fărîmă I. fără consimțământul acestuia și în prezența ultimului, intenționat, le-au aplicat lui Vizitiu Gr. și Vizitiu A., multiple lovituri cu pumnii, picioarele și un mestecător de struguri peste diferite părți ale corpului, cauzându-le potrivit raporturilor de expertiză medico-legală nr. 331 "D" din 23.10.2013 și nr. 344-D din 06.11.2013, vătămări corporale medii.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Bătrîncea I. în numele inculpatului Culeac M., care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei hotărîri de achitare a inculpatului.

În motivarea apelului, avocatul a invocat că, la urmărirea penală cît și în instanța de judecată, acuzatorul de stat nu a putut dovedi vinovăția inculpatului, fiindcă nu a fost demonstrată participarea lui Culeac M. la presupusul act de huliganism, ne fiind confirmat prin probe veridice și pertinente, ori la caz s-a stabilit că în seara conflictului inculpatul s-a aflat în mun. Chișinău.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2015, a fost admis apelul declarat, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul Culeac M. a fost achitat de sub învinuirea adusă în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

Culeac M. a fost condamnat în baza art. 152 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, la 5 ani închisoare, iar conform prevederilor art. 85 Cod penal, la pedeapsa numită i-a fost adăugat parțial partea neexecutată a sentinței Judecătorei Hîncești din 27 martie 2013, fiindu-i stabilită definitiv pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis și amendă în mărime de 250 unități convenționale, ceea ce constituie 5 000 lei, în beneficiul statului. Termenul executării pedepsei urmînd a fi calculat din momentul reținerii acestuia.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, din probele anexate la materialele cauzei: *declarațiile părților vătămate: Vizitiu A., Vizitiu Gr. și Vizitiu N., cît și martorului Fărîmă I. relatate în cadrul ședințelor de judecată în instanța de fond și apel, precum și probelor materiale anexate la materialele cauzei: - informațiile 903, nr. 3308 și 3351 din 11 și 13.09.2013 (f.d. 26, 27, vol. I); - raport/denuț nr. 1047, din 17.09.2013 (f.d. 24, vol. I); - raport de autosesizare nr. 1419, din 23.12.2013 (f.d. 25, vol. I); - raportul OI al BZPC IP Hîncești (f.d. 24, vol. I); - plîngerile lui Vizitiu A. și Vizitiu Gr. din 17.09.2013 (f.d. 29, 30, vol. I); - procesul-verbal de cercetare la fața locului din 13.09.2013 (f.d. 32, vol. I); - procesul-verbal de*

examinare a informațiilor telefonice și ordonanța de anexare a documentelor la materialele dosarului penal din 17.06.2014 (f.d. 79-82, 90-94, 97, 98, vol. I); - raportul de expertiza medico-legală nr. 332 "D", din 30.10.2013 în privința lui Vizitiu N. (f.d. 103, vol. I); - raportul de expertiză medico-legală nr. 331 "D", din 31.10.2013, în privința lui Vizitiu Gr. (f.d. 112, vol. I); - raportul de expertiză medico-legală nr. 334 "D", din 11.11.2013, în privința lui Vizitiu A. (f.d. 122, vol. I), în acțiunile inculpaților Culeac M. și Culeac I. nu se întrevăd semnele calificative ale infracțiunii de *huliganism*, motiv pentru care instanța de apel i-a achitat pe inculpați pe acest capăt de învinuire, deoarece fapta acestora nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii imputate.

Totodată, instanța de apel a menționat că probele menționate supra dovedesc vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (2) lit. b), e) Cod penal.

Instanța de apel a respins ca nefondată versiunea apărării precum că, în momentul comiterii infracțiunii inculpatul Culeac M. se afla în mun. Chișinău, considerînd-o drept una inventată în scop de evitare a pedepsei, or această versiune nu are un suport probatoriu. Astfel, părțile vătămate Vizitiu Gr. și Vizitiu A. au declarat sub jurământ că, anume Culeac M. a intrat în casa lui Fărîmă I. și i-a maltratat.

6. Împotriva deciziei instanței de apel declară recurs ordinar avocatul Spalatu V. în numele inculpatului Culeac M., care invocînd temeii de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei în partea condamnării inculpatului în baza art. 152 alin. (2) lit. b), e) Cod penal și achitarea acestuia.

În motivarea recursurilor ordinare, avocatul invocă argumente similare cu cele indicate în apelul declarat de partea apărării și descrise la *pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționînd următoarele:

- decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția;
- acțiunile inculpatului nu întrunesc elemente constitutive ale infracțiunii imputate;
- inculpatul nu putea să intre în casa martorului Fărîmă I., or potrivit circumstanțelor cauzei conflictul a avut loc în ogradă;
- declarațiile părții vătămate Vizitiu Gr. vin în contradicție cu declarațiile părții vătămate Vizitiu A. expuse în decizia contestată, or ultimul a relatat că în curte la Fărîmă I. a intrat Culeac M. și încă 3 persoane din care l-a recunoscut pe Culeac M., însă nu știe dacă printre ei era și Culeac I., deoarece era întuneric;
- de către instanța de apel nu au fost reținute declarațiile martorului Lungu S. (f.d. 68, vol. I), potrivit cărora, la 10.09.2013, în jurul orelor 20⁰⁰ - 20³⁰, ultimul s-a întâlnit cu Culeac M. care era cu prietena sa Miron C. și care l-a ajutat să ridice niște colete în apartamentul său aflat din mun. Chișinău și care s-au aflat la dînsul acasă pînă la în jurul orei 21³⁰;
- potrivit descifrărilor telefonice (f.d. 90-93, vol. I), ridicate de pe telefonul

lui Culeac M., (GSM 069782768), la momentul conflictului în ograda martorului Fărîmă I., în jurul orelor 22⁰⁰-22¹⁵, telefonul inculpatului (IMEI – 35291402208854), se prezumă că s-a aflat în celula ariei de acoperire "MAXMART", mun. Chişinău;

- instanţa de apel nu şi-a motivat argumentele privind condamnarea lui Culeac M. în baza art. 152 alin. (2) lit. b), e) Cod penal;

- intervalul de timp dintre primul conflict şi al doilea a fost de cel mult 15-20 minute, astfel, inculpatul nu a putut fi prezent concomitent în mun. Chişinău şi în s. Sărata Galbenă, r-nul Hînceşti, loc unde s-au produs ambele fapte infracţionale;

- Curtea Europeană, în cauza *Prince Hans-Adam II de Liechtenstein c/Allemagne din 12.07.2001*, a statuat că statele semnatare şi-au asumat obligaţii de natură să asigure ca drepturile garantate de Convenţie să fie concrete şi efective, nu teoretice şi iluzorii, iar cele cuprinse în art. 6 au tocmai acest scop: efectivitatea dreptului la un proces echitabil, impunându-se statelor o obligaţie de rezultat: adoptarea în ordinea juridică internă a măsurilor corespunzătoare şi a mijloacelor necesare - realizării acestei obligaţii.

6.1. Procurorul a depus referinţă privind opinia sa asupra recursului declarat, invocînd că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece temeiurile invocate nu se încadrează în cele prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală. Toate probele administrate au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluzia privind vinovăţia inculpatului în comiterea infracţiunii imputate rezultă din circumstanţele de fapt stabilite în cauză.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanţa de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanţei de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilităţii acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Precum a fost menţionat supra, recurentul invocă temei de casare a hotărîrilor contestate art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, totodată semnalînd şi pct. 15) a aceleiaşi norme procesual penale, care stipulează că hotărîrile instanţei de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise în instanţele de fond şi de apel în cazul cînd *hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluţia, nu sunt întrunite elementele infracţiunii şi instanţa de judecată internaţională, prin hotărîre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel naţional a drepturilor şi libertăţilor omului care poate fi reparată şi în această cauză.*

Analizînd aceste temeiuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu şi-au găsit confirmarea la examinarea recursurilor declarate.

Astfel, se relevă că, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul declarat, a verificat legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond, astfel ajungînd la concluzia corectă enunțată în *pct. 4. al prezentei decizii.*

În sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la casarea parțială a sentinței în partea condamnării lui Culeac M. în baza art. 287 alin. (3) Cod penal și pronunțării unei noi hotărîri în partea respectivă.

Ținînd seama de aceste prevederi, Colegiul penal constată că instanța de apel a fost în drept și, de fapt, întemeiat a dispus casarea parțială a sentinței în partea condamnării lui Culeac M. în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, expunîndu-se argumentat din motivul cărei erori de drept urmează a fi casată soluția primei instanțe în partea respectivă, iar verificînd minuțios toate probele administrate a ajuns la concluzia menținerii sentinței în partea condamnării inculpatului în baza art. 152 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, motivîndu-și detaliat și clar soluția adoptată.

Colegiul penal conchide că temeiul invocat de către avocat și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărîrea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzînd și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată.

Cu referire la critica recurentului sub aspectul pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează că, acest temei pentru recurs este aplicabil atunci cînd nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii.

Sub aspectul situației de "neîntrunire a elementelor infracțiunii", se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Autorul recursului consideră că instanța de apel, care a menținut soluția primei instanțe în partea condamnării lui Culeac M. în baza art. 152 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, a tras o concluzie greșită în partea respectivă, considerînd că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția acestuia în săvîrșirea infracțiunii imputate și nu sînt întrunite elementele constitutive ale acesteia.

Instanța de recurs susține că soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în

ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că există fapta infracțiunii incriminate în baza art. 152 alin. (2) lit. b), e) Cod penal.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și multiaspectual în textul deciziei instanței de apel, iar temeuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală, mai mult ca atât, nici partea apărării nu invocă ilegalitatea obținerii probelor pe parcursul procesului penal.

Prin urmare, argumentele apărării, precum că Culeac M. nu a comis infracțiunea imputată și la momentul conflictului în gospodăria lui Fărîmă I. nu s-ar fi aflat la fața locului, deoarece potrivit descifrărilor telefonice (f.d. 90-93, vol. I), în jurul orelor 22⁰⁰ - 22¹⁵, telefonul acestuia (IMEI - 35291402208854), s-a aflat în celula ariei de acoperire 3G "MAXMART", mun. Chișinău, contravin materialelor cauzei, deoarece, atât instanța de fond, cât și cea de apel corect au menționat că vinovăția lui Culeac M. se dovedește prin probele anexate la dosar și enumerate în *pct. 5 a prezentei decizii*, care sunt în contradicție cu cele relatate de inculpat în apărarea sa.

Mai mult, părțile vătămate Vizitiu Gr. și Vizitiu A. au declarat că, anume Culeac M. a intrat în gospodăria lui Fărîmă I. și i-a maltratat. Temei de a da anumite aprecieri critice acestor declarații Colegiul penal nu are, or aceștia au depus depoziții sub jurământ, fiind avertizați de răspundere penală în conformitate cu prevederile art. 312 - 313 Cod penal.

Ce ține de declarațiile martorilor Lungu S. (f.d. 68, vol. I) și Miron C. (f.d. 66, vol. I), relatate la faza urmăririi penale, potrivit cărora la 10.09.2013, în jurul orelor 20⁰⁰ - 20³⁰, aceștia s-au întâlnit cu Culeac M. și ultimul l-ar fi ajutat pe Lungu S. să ridice niște colete în apartamentul său din mun. Chișinău și s-ar fi aflat la dînsul pînă la ora 21³⁰, nu pot fi reținute de către instanța de recurs ca fiind întemeiate, or acestea nu demonstrează nevinovăția inculpatului Culeac M. în săvîrșirea infracțiunii imputate și nu echivalează cu achitarea acestuia, deoarece dînșii sunt prieteni cu inculpatul, astfel fiind date cu scopul exonerării ultimului de la răspunderea penală.

Instanța de recurs, conchide asupra legalității și temeiniciei concluziilor instanțelor, care au constatat existența faptei și vinovăției inculpatului Culeac M. în comiterea infracțiunii prevăzute în baza art. 152 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, fiind stabilite în cauză toate *elementele constitutive ale vătămării intenționate medii a integrității corporale sau a sănătății, săvîrșită asupra a două sau mai multor persoane, de două sau mai multe persoane*.

Afirmațiile recurentului, precum că instanțele de fond incorect au apreciat probele cauzei punîndu-le la baza sentinței de condamnare a lui Culeac M. în baza art. 152 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, nu pot fi reținute ca teme de admitere

a recursului, deoarece, ca probe, acestea sînt administrate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanțele de fond conform legislației în vigoare. Mai mult că, critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de ambele instanțe de fond.

Astfel, Colegiul penal susține concluzia privind temeinicia acuzării referitor la prezența în acțiunile inculpatului Culeac M. a elementelor constitutive ale infracțiunii imputate, fapta acestuia corect fiind încadrată în prevederile art. 152 alin. (2) lit. b), e) Cod penal. Prezența în acțiunile inculpatului atît a elementelor care caracterizează *latura obiectivă* a infracțiunii imputate, cît și a celor care caracterizează *latura subiectivă* a acestei infracțiuni, au fost demonstrate prin probele descrise în decizia instanței de apel, acumulate la faza urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor instanțelor de fond.

Concomitent, instanța de recurs remarcă, că criticile formulate de recurent, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare clară și argumentată expusă în *pct. 5. al prezentei decizii*, soluție, care este susținută și de instanța de recurs și a cărei reluare nu se mai impune.

În același context, urmează de menționat că, decizia instanței de apel prin care Culeac I. și Culeac M. au fost condamnați în baza art. 152 alin. (2) lit. b), e) Cod penal, este contestată doar de ultimul, în privința lui Culeac I., hotărîrea instanței de apel rămînd irevocabilă.

Astfel, s-a stabilit cu certitudine că Culeac I. împreună cu fratele său Culeac M. au pătruns în gospodăria lui Fărîmă I. fără consimțămîntul acestuia și în prezența ultimului, intenționat, le-au aplicat lui Vizitiu Gr. și Vizitiu A., multiple lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, cauzîndu-le *vătămări corporale medii*, adică decizia nominalizată are *putere de lucru judecat*.

Respectiv, argumentele recurentului, precum că inculpatul nu este vinovat de comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnat, sînt neîntemeiate și contravin materialelor din dosar, iar nerecunoașterea vinovăției de către acesta nu echivalează cu achitarea lui, de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția ambilor inculpați în săvîrșirea infracțiunii imputate.

Instanța de recurs va respinge ca fiind neîntemeiată pretinsa violare a art. 6 din CoEDO, or pentru invocarea unui atare temei nu este suficient doar expunerea formală a textului erorii respective și indicarea *haustivă* a unor precedente CtEDO, dar trebuie specificat *expres* dreptul pretins a fi încălcat de instanțele de fond, cu indicarea hotărîrii instanței internaționale, pe un alt caz *similar*, unde s-a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului, care poate fi reparată și în prezenta cauză.

Prin urmare, cauza CtEDO (*Prince Hans-Adam II de Liechtenstein c/Allemagne din 12.07.2001*), la care face referire recurentul, a avut ca obiect de discuție alte

circumstanțe decât cele existente în prezenta cauză. Astfel, prevederile art. 6 CoEDO, în speță nu sunt aplicabile.

În concluzie, instanța de recurs menționează că nu se constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârilor atacate sub aspectele invocate de avocatul Spalatu V., deoarece soluția adoptată de către instanțele inferioare este întemeiată și motivată.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Spalatu Veaceslav în numele inculpatului Culeac Mihail, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 decembrie 2015, în cauza penală în privința lui *Culeac Mihail Ion*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 24 august 2016.

Președinte
Judecătorii

Nicolae Gordilă
Constantin Alerguș
Ion Guzun